

TÜRKMEN

Kültür – Sanat - Edebiyat

Büşra ACIELMA
UMUT

Umut, olmasını istediğimiz şeylerin gerçekleşmesini beklemek ve sabretmektir. Bitti dediğimiz, elden gitti dediğimiz bir şeyle ilgimiz kesilmediyse gereken çabayı harcayıp yeniden elimizde kalması içi çaba sarf etmektir. Atalarımız demiş ya: “Çıkmadık candan umut kesilmez.” Diye ben de çoğu insanda bunu görüyorum. Çoğu insan farkında olarak veya olmayarak bir şeyler emek harcıyor. Bir çiftçi tarlasını ekliyor gerisini Allah’a bırakıyor, tevekkül ediyor. Umut da biraz böyledir bence.

Sınava çok çalışırsın, notunun iyi gelmesini umut edersin. Emegin karşılığını beklersin. Burada önemli olan emek vermek. Umutlu olabilmek için emek vermek de gerekir. Hiç çaba sarf etmeden her şeyin istediğimiz gibi olmasını beklersek yanlış yapmış oluruz kendimizi kandırırız. Ama emek verince öyle mi... hak ettiğimizi düşündüğümüz şeyleri bekleriz. Tabi her zaman her istediğimiz olacak diye de bir kural yok. Karşımıza engeller çıkabilir, terslikler çıkabilir. Bu durumlarda hemen moralimizi bozup umudumuzu kaybetmeyeceğiz.

Zeynep HORAT

Kimi zaman bir şeyi kaybetmek, karşımıza belki de yeni fırsatlar çıkaracaktır. Kendimize her zaman yeniden başlama şansı verebilmeliyiz. Vazgeçmek sadece bizi bir adım daha geriye götürür.

Çalış çabala gerisini umutla bekle, hayat böyledir işte. Yeri gelir seviniriz, yeri gelir üzülürüz. Ama hiçbir zaman kaybetmemeliyiz. Umudunuzu kaybetmeniz dileğiyle...

Zeynep YILDIRIM

ÇİÇEK VE KELEBEK

Farklı farklı renkteler,

Bahçemizdeki çiçekler.

Gururla süzülürler,

Uçuşan kelebekler.

Ayrıdır her çiçeğin,

İsmi, şekli, kokusu.

Hele şu kelebeğin,

Çok hoştur dokusu.

Müjdeliyor çiçekler,

Baharın gelişini.

Çok sever kelebekler,

Çiçeklerin hepsini.

Gamze KARAKÜTÜK
MERHABA

Yaşamımızda en çok kullanmamız gereken kelimelerden biridir merhaba. Ayaküstü sohbetlerden tutun da saatlerce süren konuşmalara kadar her türlü muhabbetin başlangıcı samimi bir merhabadır. Böyle güzel sohbetlere başlamak için söylenmesi gereken, yalnızca üç hecedir.

İnsanların bu kadar yalnızlaştığı, bencilleştiği dünyamıza bir umuttur bu kelime. En bunaldığımız zamanlarda içimizi dönecek bir dost ararız, yalnız dünyamızda. Eğer bu dostu bulabilirsek şanslıyızdır. O dosta söyleyeceğimiz ilk şey "merhaba" olur. İşte o kelime bizi yalnızlığımızdan kurtarır. Artık içimizi dönecek biri vardır yanımızda. Bu güzel duyguları yaşatan sadece içten bir merhabadır.

Günümüzde insanlar bir merhabayı bile birbirlerinden esirgemektedirler. Oysa selam vermenin önemi dinimizde de vurgulanmıştır. Buna rağmen çoğu insan kendi yalnız dünyasına hapsolmuş olarak yaşamaya devam ediyor. Aynı binada oturup birbirine selam dahi vermeyen insan sayısı gün geçtikçe artıyor maalesef.

Peki, şimdi siz bu karanlık dünyanızdaki bir dost elini tutup merhaba demeye ne dersiniz? Belki insanların bu kadar bencilleştiği bu dünyada bunu yapmakta zorlanabiliriz. Eğer tüm kalbinizle onu isterseniz siz onu aramadan o sizi buluverir.

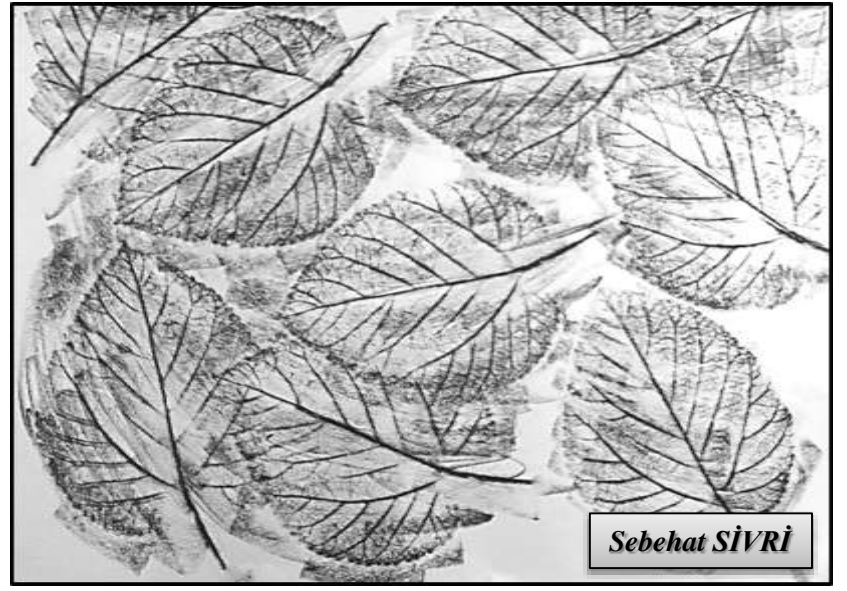
İSTANBUL GEZİSİ

Bir gün annemle oturduk sohbet ediyorduk. Annem dayımlarla konuşmuş. Yeğenim beni çok özlemiş. Her sana dayımlar bize gelirler. Bu sene de bizi bekliyorlarmış. Bunları duyunca içim içime sığmadı, heyecandan ne diyeceğimi şaşırdım. Yaşasın diye çılgık atabildim sadece. Çünkü dayımlar İstanbul'da oturuyorlardı ve ben köyde yaşayan bir çocuk olarak ilk defa şehir dışına çıkacaktım. İstanbul'u çok merak ediyordum. Annem hep anlatırdı oraları. Dayımın yaşadığı semti, İstanbul'u denizi martıları, denizin üstündeki köprüyü, hatta vapura bindiği bile anlatmıştı. Yıllar önce genç bir kız iken gitmiş annem oralara. İstanbul çok büyük bir şehirmiş. Ben hiç görmedim.

Akşam babam gelince annemle konuştular. İşlerimi halledeyim iki gün sonra yola çıkarız dedi babam. Sevinçten havalara uçabilirdim. O gece gözümde uyku girmedi. Biran önce yola çıkalm istiyordum. Nihayet yolculuk günü geldi çatı. Çok heyecanlıydım. İstanbul acaba buralar benziyor muydu? Yok yok, bizim köyde deniz yok ki. Hem martılar bile var İstanbul'da. Çok farklı bir şehir olduğunu biliyorum. Köprüsü bile var hem de çok uzunmuş öyle dedi annem. Vapura da binecekmışiz orda.

Babam arabayı çalıştırdı ve yola koyulduk. Çok keyifli ve uzun bir yolculuk oldu. Hiç görmediğim yerleri gördüm. Hepsisi de birbirinden güzeldi. Yolculuk devam ederken İstanbul yazan tabelayı görünce sevinçten çılgık attım. Bizimkiler bendeki sevinci görünce çok mutlu oldular. Annem de özlemiş buraları. "İstanbul bambaşka bir şehir kıyım, insan bir kere gördü mü hep özlemini çeker dedi annem.

Dayım telefonda evinin adresini vermişti. Babam evi biraz aradıktan sonra buldu. Eve yaklaştığımızda dayımları gördüm. Meğer dayımlar kapının önüne inmişle bizi bekliyorlarmış. İner inmez birbirimize sarıldık ve eve çıktık. Hem yorulmuştum hem de çok acıkmıştım. Yengem çeşit çeşit yemekler hazırlamış bizim için. Yemekten sonra hemen uyudum.

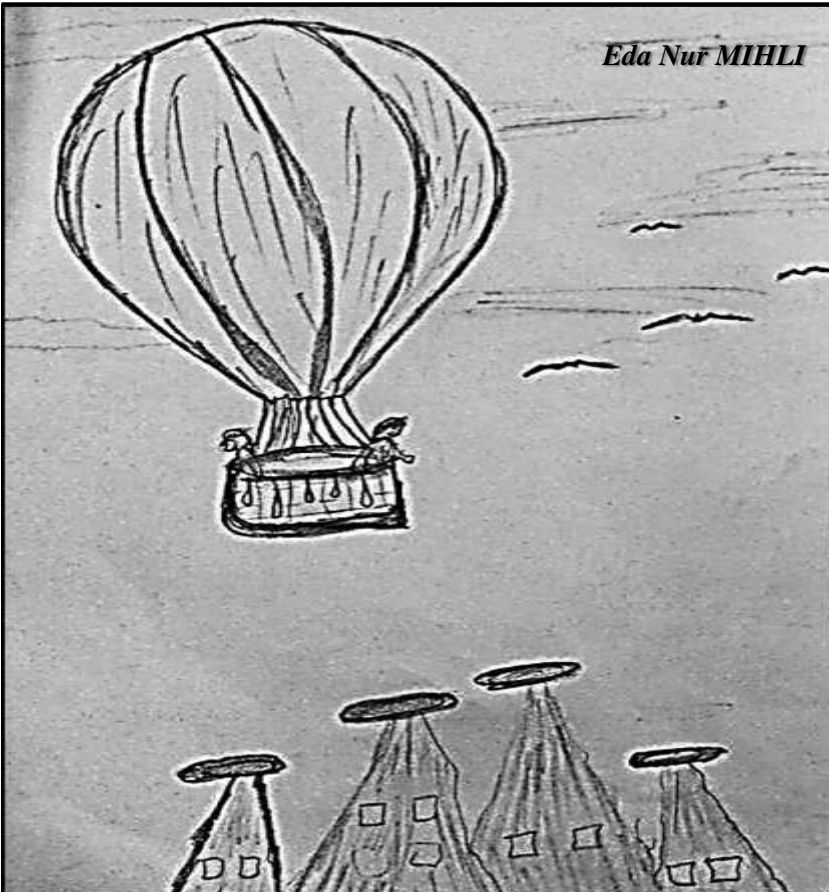

Ertesi gün İstanbul'u gezmeye çıktık. Vapurla karşıya geçecektik. İlk defa vapura bineceğim için çok heyecanlıydım. Bir o kadar da utanıyordum. İnsanlar çok değişikti ve vapur çok kalabalıktı. Dayım bize çay ısmarladı. Tam çayımı yudumlarken vapur öyle bir sallandı ki bir anda çayım yere döküldü. Yüzüm kıpkırmızı oldu. Çok utandım. Sonra vapurda dolaşmaya başladık. Deniz çok güzeldi. Dalgalar bembeyaz köpükler çıkarıyordu. Peşimizden bir sürü martı geliyordu. Martılar insanların attığı simitleri almak için sanki yarışıyorlardı. Çok şaşırmıştım.

Vapurdan indikten sonra akşama kadar gezdik. Sahile gittik, balık ekmek yedik... Sonra annem bahsettiği o denizin üstündeki köprüyü gördüm. Gerçekten de çok uzunmuş. Allahtan biz üstünden geçerken halatları kopmadı. Denizin içine düşüveririz diye çok korkmuştum. Onca arabayı, insanı nasıl taşıyor hala anlamıyorum. Sonra dayım beni lunaparkta çarpışan arabalar bindirdi. Çok eğlenmişim orada.

Gerçekten benim için eğlenceli ve çok güzel bir gezi oldu. İstanbul'u çok beğendim. İnşallah tekrar kavuşuruz güzel İstanbul!

Eda Nur MIHLI

Eda Nur SIVRI KİTAP DİYOR Kİ

Mini mini çocuklarım,
En değerli varlıklarım.
Sayfam dolu bilgilerle,
Sizi candan kucaklarım.

Çalışmaktan hiç yılmayın,
Derslerden de geri kalmayın.
Tekrar tekrar okuyun da
Bilgilerden geri yanılmayın.

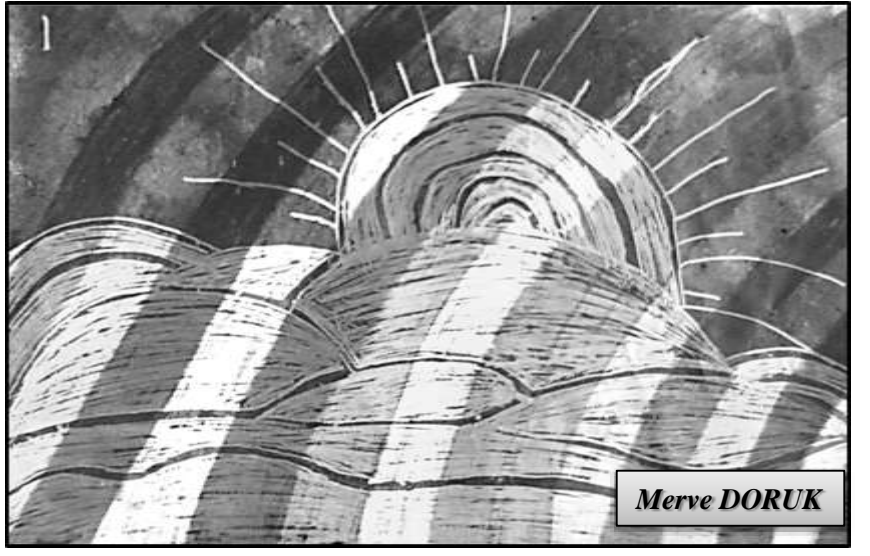
Çok okuyan çok şey bilir.
Çalışkanlar hep sevilir.
Uzaydaki yıldızlara,
Üstün tekniklerle gidilir.

Sen ki bir Türk çocuğusun.
Ulusun tek umudusun.
Eğer çokça çalışırsan,
Ömür boyu mutlu olursun.

Enes TUZCU
ODUNCU

Kahramanımız oduncu, ormanda küçük bir kulübede karısı ve iki çocuğuyla birlikte yaşamış. Her gün ormandaki kuru ağaçları kesip satarak geçimini sağlamış. Yine bir gün eski baltasıyla kurumuş ağaçları kesmeye gitmiş. Bulduğu yerde gücük bir gölet varmış. Oduncu kuru ağaçları keserken baltasını bu gölete düşürmüş, baltasını almaya giderken karşısına bir peri çıkmış. Perinin elinde iki tane balta varmış. Bir elinde eski bir balta, oduncunun baltası, diğer elinde ise altından bir balta varmış. Baltanın hangisi senin diye oduncuya sormuş. Oduncu dürüst biriymiş. Hiç düşünmeden eski olan balta benim demiş. Bu sırada ağaçların arasında başka bir oduncu heyecanlı bir şekilde olanları izliyormuş. Hemen oradan ayrılan bu oduncu olanları kimseye anlatmadan evin yolunu tutmuş.

Sabah ilk işi bu yere gelmek olmuş oduncunun. Etrafta kimse olmadığından emin olduktan sonra dün gördüğü gölete baltasını atıvermiş. Biraz bekledikten sonra dün gördüğü peri elinde yine iki baltayla göletten çıkmış ve oduncuya hangi balta senin diye sormuş.

Oduncu hemen altın baltanın kendisinin olduğu söylemiş. Biraz bekleyen peri hangi balta senin diye tekrar sormuş. Oduncu neden tekrar sorduğu anlayamamış olsa da altın baltanın kendisinin olduğunu söylemiş periye. Peri oduncuya baktıktan sonra sen doğru söylemiyorsun demiş ve birden kaybolmuş. Tek geçim kaynağı olan bu eski baltayı ne kadar aradıysa bulamamış. Bu ona güzel bir ders olmuş, bundan sonra kimseye yalan söylememiş. Doğruluk her zaman olduğu gibi yine kazanmış...

Hatice KURTÇU

ANNE SEVGİSİ

**Kokun sinmiş bana,
Seni seviyorum anne.
Sensin bana can veren,
Sensin bana kan veren.**

**Bebekken mışıl mışıl,
Kucağında uyudum.
Kulağıma ninniler,
Neler söyledin neler.**

**Yedirdin içirdin anne,
Bu yaşa getirdin beni.
Göremeyince seni,
Kucaklarım gölgeni annem...**

Rukiye MIHLI

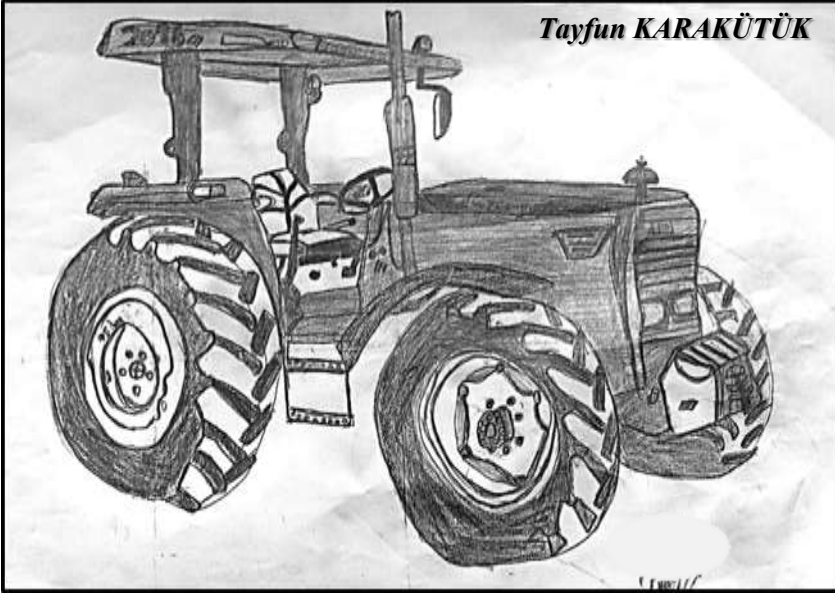
AKKUZULU KÖYÜNDE YAŞAM

Köy dediğimizde aklımıza evleri eski, yaşayanları genellikle orta yaşın üstünde küçük bir yer gelir. Akkuzulu köyü bu tanımdan biraz uzak kalıyor. Burası hem büyük bir yer hem de bir sürü insan yaşıyor. Bu insanların da zamanlarının çoğu çalışmakla geçer. Özellikle yaz aylarında çok fazla çalışırlar. Bahçeye giderler, hayvancılıkla uğraşırlar. Anlayacağınız bu köyün geçim kaynağı tarım ve hayvancılıktır.

Köyümüzde hareketlilik, ilkbaharın son aylarında fidelerin ekilmesiyle başlar. Domates, biber, salatalık, fasulye fideleri gibi daha birçok fide bahçelere ekilir. Bundan sonra artık zamanlarının çoğu bu bahçelerde geçer. Her sabah kalkar kalkmaz bahçelerine giderler. Kahvaltılarını bile orda yaparlar ve akşama kadar gelmezler. Hatta köylülerde bir kısmı bahçelerinde yatarlar. Gece bile yapacak işleri vardır. Bahçe sulamak gibi...

Yaz mevsiminde köyümüze gelmeyi düşünürseniz, aradığımız kişiyi evde bulacağınızı pek sanmıyorum. Çocuklar da dahil ev halkı çoğunlukla tarlalarında çalışıyordu. Bu işleri sadece insan gücüyle yapmıyorlar tabi ki. Traktör bu köy için çok önemli bir araçtır. Köyümüzde traktörsüz ev yok gibi neredeyse. Bunlardan hem işlerinde hem de ürünleri satmada fazlasıyla yararlanırlar.

Bana göre köyümüzün en eğlenceli zamanı hasat zamanıdır. Verilen emeklerin karşılığını almanın vakti gelmiştir. Aynı zamanda işlerin azalmasının da habercisidir diyebilirim kendi adıma. Bundan sonra toplanan ürünler satılıp ihtiyaçlar giderilecek ve kış hazırlıkları yapılacaktır. Kış mevsimi, yaz mevsimine nispeten daha sakin geçer buralarda. Bu mevsimde insanlar genellikle hayvancılıkla uğraşırlar. Köy yaşamı biraz da bu olsa gerek: Çalışmak, çalışmak, çalışmak...

Buse KUŞ
EN YAKIN DOST

Kitap okumanın önemi ve faydaları hakkında bir sürü şey duymuşuzdur. Peki, bunu ne kadar uyguluyoruz? Sonuç fazla iç açıcı değil maalesef.

Her yıl ülkelerin kitap okumaya ayırdığı süreler açıklanır. Türkiye bu sıralamada hiç de iyi yerlerde olmuyor. Çünkü toplumumuzun büyük bir kısmı kitap okumayı gereksiz, faydasız bir faaliyet olarak görüyor. Bu çok yanlış bir düşüncedir. Kitap okumanın faydalarını burada saymakla bitiremeyiz. Bunlardan birkaçı: Kelime haznemiz zenginleşir, farklı bakış açıları kazanır, hızlı okuma alışkanlığını geliştirir, güzel vakit geçiririz... Bence en önemlisi yaşadığımız hayata anlam yükleriz kitap okuyarak. İşte bu yüzden kitap insanın en değerli dostudur diyoruz; çünkü bu dostun bize kazandırdığı yararlar sayısızdır.

Bundan dolayı bizler de kitap okuma alışkanlığı kazanıp kitapların en iyi dostlarımız olmasına izin vermeliyiz

Aleyna SARIGÜN
TATLI YEĞENİM

Onun yüzü nur gibi,
Elleri hamur gibi,
Gözleri boncuk gibi,
Benim tatlı yeğenim.

Yanakları kiraz gibi,
Dudakları kiraz gibi,
Saçları ipek gibi,
Benim tatlı yeğenim.

Fıldır fıldır döner gözü,
Sanki dünyanın özü,
Pamuk gibi yüzü,
Benim tatlı yeğenim.

Görünce beni öpücük atar,
Nereye gitsem oraya bakar.
Durmadan beni arar,
Benim tatlı yeğenim

Sümeyye ACIELMA
KAPADOKYO GEZİSİ

Ege isminde çalışkan ve başarılı bir öğrenci varmış. Bu başarısını öğretmenleri çok takdir edermiş. Bir gün sosyal bilgiler dersinde öğretmenleri onlara bir sürprizi olduğunu söylemiş. Sınıftaki tüm öğrencilerle birlikte Ege de bu sürprizin ne olduğunu heyecanla bekliyorlarmış. Öğretmenleri kısa bir süre bekledikten sonra, önümüzdeki hafta sınıfça bir geziye gideceklerini öğrencilerine söylemiş. Bunu duyan öğrenciler sevinçten yerlerinden fırlamışlar. Ege de bu sürprize çok sevinmiş. Biraz düşündükten sonra acaba nereye gideceğiz diye düşünmeye başlamış. Öğretmenine hemen sormuş:

--Öğretmenim, nereye gideceğimizi söylemediniz, demiş. Bunun üzerine öğretmen Kapadokya'ya gideceklerini öğrencilerine söylemiş. Daha sonra gezinin ayrıntılarını öğrencilerine anlatmaya başladı ve izin belgelerini imzalatmaları için dağıttı. Ege mutlu bir şekilde evin yolunu tuttu. Eve gidince önce annesiyle paylaştı bu haberi. Annesi babanla da konuşup kararlarını vereceklerini söyledi. Annesi bu ay durumlarının çok iyi olmadığını biliyordu ama yine de babası gelene kadar Ege'ye bir şey söylemedi. Biraz zaman geçtikten sonra da babası geldi. Akşam yemeklerini yedikten sonra Ege durumu babasına da anlattı. Babası Ege'yi üzmem istemiyordu. Biraz düşündükten sonra, bu ay durumlarının çok iyi olmadığını, ileriki zamanlarda ailece Kapadokya'ya gidebileceklerini söyledi. Bu gezide öğretmenleri gittikleri yerde iki gün konaklayacaklarını da söylemişti. Bu yüzden gezinin maliyeti artmıştı. Fakat Ege bu geziye arkadaşlarıyla birlikte gitmeyi çok istiyormuş. Ne kadar istese de babasına daha fazla ısrar edememiş.

Ertesi gün sınıftaki arkadaşları mutlu bir şekilde sınıfa girerlerken Ege onlar kadar mutlu değilmiş. Öğretmenleri derse girdikten sonra izin belgelerini toplamaya başlamış. Ege ve birkaç arkadaşı daha gezi için izin alamamışlardı. Mutsuzlukları yüzlerinden okunuyordu. Gezi günü gelmişti. Öğretmenlerinin belirlediği yerde toplanan öğrenciler artık yola çıkmayı bekliyorlardı. Ege ise odasındaki pencerenin önüne oturmuş uzaklara bakıyordu. Belki de çok merak ettiği Kapadokya'nın nasıl bir yer olduğunu, bu şekillerin nasıl oluştuğunu düşünüyordu. Biraz sonra babası eve gelmişti. Ege'nin odasında olduğunu görünce elindeki paketi arkasına saklayarak oğlunun yanına geldi. Ona bir sürprizi olduğu söyledi. Ege ilk başta biraz şaşırırsa da bu durum onu biraz neşelendirmeye yetmişti. Babası oğlunun okumayı çok sevdiğini bildiği için ona bir kitap almıştı. Bu kitap Kapadokya'yı resimlerle anlatan bir gezi yazısı kitabıydı. Ege babasına sarılıp teşekkür ettikten sonra hemen hediyesinin ne olduğunu öğrenmek için paketi açmaya koyuldu. Kitabın kapağı onu etkilemeye yetmişti. Bu Kapadokya'yı anlatan bir gezi yazısı kitabıydı. Ege o akşam bu kitabı okuyarak bir gezintiye çıkacaktı. Bir yer hakkında bilgi sahibi olmanın tek yolunun oraya gitmek olmadığını anlamıştı. Okuyup hayal ederek de gitmek istediğimiz yeri gezebiliriz diye düşündü. Sonra kitabın ilk sayfasını açarak güzel bir gezintiye çıktı.

İMTİYAZ SAHİBİ

Orhan KAYA

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Şükrü ÖZTÜRK

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Ferudun DALKAÇ

GÖRSEL DANIŞMAN

Miraç ÖMÜR

YAYIN KURULU

Şükrü Öztürk

Elif KOÇAK

Ferudun DALKAÇ

Miraç ÖMÜR

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK AKKUZULU ORTAOKULU

Akkuzulu Mahallesi 06760 Çubuk / Ankara

0312 825 42 28